

Salvátor 15. 12. 2019 Třetí adventní Gn 46,1-7.26-30

1 Izrael se vydal na cestu se vším, co měl. Když přišel do Beer-šeby, obětoval Bohu svého otce Izáka oběti. 2 I řekl Bůh Izraelovi v nočních viděních: „Jákobe! Jákobe!“ A on odpověděl: „Tu jsem.“ 3 Bůh pravil: „Já jsem Bůh, Bůh tvého otce. Neboj se sestoupit do Egypta; učiním tě tam velikým národem. 4 Já sestoupím do Egypta s tebou a já tě také určitě vyvedu. Josef ti vlastní rukou zatlačí oči.“ 5 Jákob se tedy zvedl z Beer-šeby a Izraelovi synové vysadili svého otce Jáкова i své děti a ženy na povozy, které pro ně faraó poslal. 6 Vzali svá stáda i jmění, jehož nabyli v zemi kenaanské, a přišli do Egypta, Jákob a s ním celé jeho potomstvo. 7 Přivedl do Egypta všechno své potomstvo, své syny a vnuky, své dcery a vnučky.

8 Toto jsou jména synů Izraelových, kteří vstoupili do Egypta: Jákob a jeho synové. Jákobův prvorozený syn Rúben; 9 jeho synové Chanók a Palú, Chesrón a Karmí. 10 Synové Šimeónovi: Jemúel, Jamín a Ohad, Jakín a Sóchar a Šaul, syn ženy kenaanské. 11 Synové Léviho: Geršón, Kehat a Merari. 12 Synové Judovi: Er, Ónan a Šela, Peres a Zerach; Er a Ónan však zemřeli v zemi Kenaanu. Synové Peresovi byli Chesrón a Chámul. 13 Synové Isacharovi: Tóla a Púva, Jób a Šimrón. 14 Synové Zabalónovi: Sereď, Elón a Jachleel. 15 Ti všichni jsou synové Lejini, které Jákobovi porodila v Rovinách aramských stejně jako dceru Dínu. Celkem třiatřicet synů a dcer. 16 Synové Gádovi: Siffón a Chagí, Šúni a Esbón, Ěri, Aródi a Aréli. 17 Synové Ašerovi: Jimna a Jišva, Jišví a Bería a jejich sestra Serach; synové Beriovi byli Cheber a Malkiel. 18 To jsou synové Zilpy, kterou dal Lában své dceři Leji, a ona je porodila Jákobovi, šestnáct duší. 19 Synové Jákobovy ženy Ráchel: Josef a Benjamin. 20 Josefovi se narodili v zemi egyptské Manases a Efrajim, které mu porodila Asenat, dcera ónského kněze Potífery. 21 Synové Benjaminovi: Bela, Beker a Ašbel, Géra a Naamán, Ěchi a Róš, Mupím a Chupím a Ard. 22 To jsou synové Ráchelini, kteří se narodili Jákobovi, celkem čtrnáct duší. 23 Synové Danovi: Chušim. 24 Synové Neftalího: Jachseel a Gúni, Jeser a Šilém. 25 To jsou synové Bilhy, kterou dal Lában své dceři Ráchel, a ona je porodila Jákobovi, celkem sedm duší.

26 Celkový počet těch, kdo vstoupili do Egypta s Jákobem, z jehož beder vzešli, byl šedesát šest duší, kromě žen Jákobových synů. 27 K tomu synové Josefovi, kteří se mu narodili v Egyptě, dva. Všech duší domu Jákobova, které vešly do Egypta, bylo sedmdesát. 28 Jákob poslal před sebou k Josefovi Judu, aby dal předem pokyny do Gošenu. Pak vstoupili do země Gošenu. 29 Josef dal zapřáhnout do vozu a vyjel svému otci Izraelovi vsťříc do Gošenu. Když se setkali, padl mu kolem krku a na jeho šíji se rozplakal. 30 Izrael Josefovi řekl: „Teď už mohu zemřít, když jsem spatřil tvou tvář a vím, že jsi ještě živ.“

O adventu se sice říká, že je to čas usebrání a ztišení, ale ona je to spíš příležitost k **nebývalému pohybu**. Nemyslím teď uštvané nestíhání po obchodech, dětských besídkách či koncertech – ale pohyb životní. Pohyb člověka, který zjistil – mám se kam, za čím, za kým vydat. Nemusím se točit v kruhu, do nějž mne uzavřely povinnosti či nároky okolí (nebo i nároky vánočních svátků). Nemusím přešlapovat na místě – s obavami, že kamkoli se vydám, komukoli svěřím důvěru – bude to špatně. Nemusím se choulit ve své komůrce a klepat se, co na mne tam venku číhá. Mohu se nadechnout – vykročit – jsem zván opět se vydat na cestu. Vykročit za pozváním, které zas trochu jinak, překvapivě a přece spolehlivě vyřizuje: **VYKROČ**. Vstaň a nech se vést. Tvůj příběh pokračuje – protože pokračuje příběh Boha, který je s námi. Takhle to v komůrce svého stáří **uslyšel Jákob**. Vstaň - a pojď - vydej se na cestu - protože tvůj syn ještě žije! Dorazila k němu zpráva a rozrazila dveře komůrky jeho stáří, dala nový spád jeho dnům, které už dávno přestal

počítat, protože byly jeden jako druhý. Hořce prázdné, bez milovaného Josefa (a kdoví jestli ne i bez Boha). Celých devět kapitol Geneze byl Jákob odsouzen k nehybnosti, zůstával pasivním příjemcem dopadajících ran. A toho znehybnělého starce, jakoby „hibernovaného“, ubitého vším, co ho v životě vlácelo a bralo naději, toho teď probral příchod zprávy o „zmrtvýchvstání“ milovaného syna - Josefa. A s tou zprávou dostala nečekanou náplň, zcela novou perspektivu i poslední etapa jeho žití. Najednou zjišťuje – i na stará, na ta nejstarší kolena je pořád co čekat. Ve víře neexistuje důchod. Nejlepší víno se dává naposled. Adventní čas to jen potrhuje. A Jákob se vydává na svou poslední životní pouť.

Rozejde se... – a vzápětí se zastaví. Zarazí se na hranicích zaslíbené země, na té zvláštní hranici mezi jistotou domova a nejistotou cizineckého údělu. Na hranici mezi bezpečím a novým rizikem. A také, svým způsobem na hranici mezi domovem víry - a neznámým, nepřátelským světem pohanských národů. Tady se zarazil, jako by se potřeboval zeptat: Jdu správně? Nejdou někam, kde mě můj Bůh nechce mít? Nečeká mne... cesta do prázdná? Ztráta domova - ztráta Boží blízkosti?

A tak se Jákob zastaví. Zastaví v **Beeršebě, v místě, opředěném příběhem Abrahama a Izáka**: Tady kdysi vykopal studnu jeho dědeček Abraham - a jeho otec Izák tu zakončil dlouhý zápas o vodu. Pro samotného Jáкова má Beeršeba ještě docela specifickou příchuť: Pro něj tady kdysi dávno začala cesta **pryč**. Pryč od máminých sukní, pryč ze zaslíbené země, za zády zůstalo teplo domova i jistoty od dětství známé... Tady se teď zastavil a ptá: Bože mých otců Abrahama a Izáka, je to tak správně, že se vydávám za Josefem? Do ciziny, pryč ze zaslíbené země?

Hezky tady můžeme vidět, **v čem je a v čem není pomocí tradice víry**. Jákob nechodí po úplně neprošlapaných cestách. Na mnoha místech své poutě - a tady v Beeršebě zvláště - se mu ozývají staré písničky, staré příběhy, vyprávění, která poslouchal od svého otce, a ten zas od svého. Tohle všechno může být - a také je mnohokrát pomocí. Tohle předávání patří k životu společenství víry, sboru, církve. K času adventnímu i vánočnímu. Z toho máme žít, na to máme navazovat, a když studnu těchhle příběhů někdo zasype – přemaže, přetrhne vzpomínky, máme to vše zas obnovovat.

Ale právě tak přijde i **situace nová, jiná** - situace, kdy už nestačí jen opakovat, jak se to v těch starých příbězích a písních říká. Kdy se musíš zastavit, a ptát, **CO teď mám dělat já**, Bože mých otců? Jít stopou starých zvyků – nebo se vydat jinudy? Právě Jákob o tyhle odpovědi uměl vždycky znova zápasit, i proto se mu v dnešním příběhu neříká jen „Jákob“, ale právě **Izrael**. Zápasí Bůh. Svědek víry, který o víru zápasí - a který víře jako zápasu rozumí.

Kudy dál, Bože mých otců? **A v noční Boží odpovědi** jako by už proznívaly vánoce: Jákobe, ty starý pastýři, co máš za sebou pěkně křivolaké cesty a ještě víc dramatické zápasy, **NEBOJ SE**. **NEBOJ SE** vydat na tuhle pouť, i když vede tak nezvyklým směrem – do Egypta, země profláklé otroctvím a strachem. Smíš tam jít – sestoupit – s důvěrou, že tam s rodinou nebudeš vydán na milost a nemilost faraonovi, ale že tam **JÁ BUDU S TEBOU**. Já Bůh Abrahamův, Izákův a (a teď už i Jákobův), Bůh Izraelův - budu s vámi, nepustím váš příběh z ruky. **Budu IMANUEL**.

V té divné zemi pyramid a otroků budu s vámi – a ovocem této blízkosti bude, že se tam pěkně rozmůžete. Z rodu se stane ná-rod - ze spolku pěkně velká pospolitost... Sestup do Egypta – tam se teď bude plnit, co jsem slíbil.

A pastýř Jákob se tedy vydal – nikoli do Betléma, ale do Egypta – a **právě tady**, na této cestě, dochází k **setkání s Josefem**. Když se Jákob na stará kolena znova nechal pozvat k putování víry, když si nechal nečekaným adventním evangeliem vlít krev do žil, má teď prožít, že to nebylo nadarmo. Když se vydal na cestu, jejíž „kudy kam a kudy dál“ vytyčuje z jedné strany Hospodina – a z druhé strany Josef, ten milovaný syn – nebude to jen prchavý sen. **Je to doopravdy.**

Jen co přijede se svou karavanou do Egypta, vyjede mu **Josef naproti**. A pak, kočár nekočár, hodnosti, nehodnosti, **padne otci kolem krku - a pláče**. Josef – úspěšný místokrál Egypta - pláče jak **nalezený ztracený syn**. Ty slzy znova připomenou, co všechno má za sebou. Hořké ponížení... - a především, jak těžký je čas odloučení od domova, i když se neúspěch překlopí v ministerskou kariéru.

Josef se nevrátil domů, ale domov přijel – v osobě Jákoba - za ním. Přijel Jákob, Hospodinův svědek jménem Izrael – a Josef je konečně doma. Předznamenává to, jak se jejich Bůh stane o vánocích domovem i nám?

Jákob nepláče. Jákob jedná a promlouvá - jako Izrael: **slaví Boží věrnost**. Slaví Boha, jehož sliby nezni jak slova do větru. Slaví Boha, na něhož se uprostřed nekonečných dní a bezesných nocí můžeš spolehnout jako na žádnou jinou oporu. Slaví Boha, který vlévá na stará kolena krev do žil - a svým svědkům dává poznat, že neklame: „*Ted', když jsem se dočkal Josefa, po tomhle okamžiku - už můžu klidně umřít. Vždyť už se ničeho většího dočkat nemůžu!*“ „*Spatřily oči mé - tvář tvou, jsi pro mne opět naživu!*“ Takhle si starý Jákob notuje se starým Simeonem, který na vánoce s narozeným Ježíšem propovíká: „Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, neboť uzřely oči mé spasení tvé...“

Když nás slovo svědků o přicházející naději probudí, když nás pozvedne - a vyvede na cestu - **máme nakonec prožít i takovéhle setkání**. Máme zjistit - naše vykročení, to **nebyl jen krok do prázdna**. I když k životu víry patří poutě někdy jakoby nekonečné – nebo doby, kdy se zdá, že to bylo všechno nadarmo – přece máme nakonec poznat - a potkat chvíli, kdy vděčně, s ulehčením a upokojením vydechneme, **nebylo to nadarmo**.

A vánoce se možná každý rok opakují právě proto, aby to takhle naplno zaznělo: Dočkali jste se. Nejste žádní donekonečna podvádění akcionáři Božího Království. Nevodí vás nikdo za nos. Nebesa nemalují sny, které se posléze zvrhnou v starou známou bezútěšnou realitu. **Ne, dočkali jste se**. Život, který ve vás vzbudily všechny tyhle staré příběhy, vskutku dochází svého naplnění. Již - nám narodil se. AMEN

Gn 46,1-7.26-30 Sal 15.12.19

Milost od toho, který jest, který byl a který přichází.

277,1+5

In: Hospodine, Bože zástupů, slyš modlitbu mou, naslouchej, Jákobův Bože! Ty jsi náš štít, Bože, blaze člověku, jenž svou sílu hledá v tobě – blaze těm, kteří se vydávají na pout'. (Ž 84,9.6)

Píseň 84,1-6

Modlitba

Oslavujeme tě, Hospodine, náš Pane, neboť ty navštěvuješ evangeliem, které probírá z každé malátnosti a vlévá novou krev do žil. Svědectví o tvé věrnosti umí vzpružit klesající, písnička naděje tvého království staví na nohy unavené. Překvapení z takovéto blízkosti tvého díla potřebuje jako sůl tvůj lid a zrovna tak celý náš svět, tvé stvoření, lidé všech jazyků. Prosíme proto, obnov srdce, naplněné zahořklostí. Vyrušuj nás, když už od tebe nic nečekáme. Otevři naše ústa, aby vyzpívala veselí, naděje i vděčnost těch, které překvapil tvůj příchod. Skrže příběhy svých svědků nám dej poznat, že tvé království s Kristem přišlo, přichází a roste i mezi námi, a ve svůj čas přinese slavnou žeň. Amen

1. čtení Lk 2,25-32

Píseň 360

kázání

Píseň 289

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)

Ty, který přicházíš, oslovuješ, pozvedáš zesláblé a napomínáš sebejisté, vyslyš nyní naše prosby: Přímlouváme se za všechny, kdo jsou přemoženi úzkostí, starostmi, trápením. Za ty, které trápí vleklá nemoc. Za ty, kdo nemohou najít práci. Za ty, kdo žijí uprostřed problémů bez výhledu na rychlé řešení. *Kyrie eleison!* Prosíme za ty, kdo jsou zasaženi smrtí blízkého člověka. Za obyvatele Izraele a Palestiny, kteří na svou kůži poznávají, jak jak těžko lze nastolit pokoj a respekt k lidské důstojnosti tam, kde zavládla lidská nenávisť. *Kyrie eleison.*

Těm, kdo vsadili na nesmiřitelnost či rovnou rozsévání zkázy dej poznat, že poslední slovo má tvé království pokoje, svobody a spravedlnosti. Dávej vytrvat všem, kdo usilují o zbudování spravedlivého společenského uspořádání v Syrii, Iráku, Kurdistánu či Kongu. *Kyrie eleison.*

Sílu k vytrvalé službě dávej i těm, kdo slouží lidem v ústavech pro dlouhodobě nemocné, a pečují o lidi na konci svých dní. O sílu a inspiraci prosíme i pro ty, kdo se v této zemi nechtějí smířit s rezignovaností občanů a burcují k skutečné odpovědnosti. *Kyrie eleison.*

Otče náš...

Poslání 2Pt 3,14-15a

Požehnání

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici. Nebude bít na tě slunce ve dne ani měsíc v noci. Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé. Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky. AMEN

Píseň 273,4